

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu K. a uznesením Krajského súdu v Košiciach z 28. augusta 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 86/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2008 doručená sťažnosť JUDr. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu K. (ďalej aj „daňový úrad“ alebo „správca dane“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 28. augusta 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 86/2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že v čase od 20. do 22. decembra 2006 podal sťažovateľ ako daňový subjekt 24 podaní (vtedy ešte Daňovému úradu K.), ktorý požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie o týchto podaniach. Dňa 28. februára 2007 bolo sťažovateľovi doručené oznámenie tohto daňového úradu sp. zn. 709/230/6651/07/ZIM z 19. februára 2007, v ktorom mu oznamuje, že vzhľadom na osobitnú povahu prípadov požiadal v zmysle ustanovenia § 30a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) o predĺženie lehoty na rozhodnutie nadriadený orgán. Správca dane neuviedol, dokedy mu lehotu na rozhodnutie nadriadený orgán predĺžil. Sťažovateľ podal proti takémuto postupu námietku a 7. marca 2007 zaslal správcovi dane sťažnosť na nesprávny a nezákonný postup jeho zamestnancov spočívajúci v nerešpektovaní procesného postupu pri dodržiavaní zákonných procesných lehôt. Túto sťažnosť správca dane postúpil 12. marca 2007 oddeleniu petícií a sťažností Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“).

Dňa 19. marca 2007 dostal sťažovateľ 17 odpovedí správcu dane, v ktorých bolo uvedené, že nebude vo veci rozhodovať. Toho istého dňa doručil sťažovateľ správcovi dane podanie označené ako „žiadost' o vydanie rozhodnutí a dodržanie zákonnej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutí a odstránenie nečinnosti správcu dane - DÚ K.“, v ktorom sa domáhal rozhodnutia vo všetkých začatých konaniach, a to nie postúpením veci nadriadenému orgánu.

Vyjadrením daňového riaditeľstva sp. zn. I/132/1951-45197/07/Str. zo 6. júna 2007 bolo konštatované, že sťažnosť je neopodstatnená, pretože nadriadený orgán včas požiadal o predĺženie lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach. Neuvedenie času predĺženia lehoty nemožno považovať za porušenie zákona.

Dňa 22. februára 2007 doručil sťažovateľ daňovému riaditeľstvu podanie označené ako „Sťažnosť - nerešpektovanie povinností rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb rozhodnutím zo dňa 16. 3. 2007“.

Dňa 27. apríla 2007 podal sťažovateľ námietky proti postupu zamestnanca správcu dane - Ing. V. P., námestníka daňového riaditeľstva, pri rozhodovaní o námietke proti postupu zamestnanca správcu dane riaditeľa daňového úradu.

Prípisom nového správcu dane Daňového úradu K. sp. zn. 695/321/31918/2007/Šál zo 17. apríla 2007 bolo sťažovateľovi oznámené, že predchádzajúci správca dane nemôže vydať žiadne rozhodnutie.

Z vyjadrenia daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/3969-43993/2007/991545-r z 1. júna 2007 vyplýva, že neoznámenie skutočnosti, o koľko bola lehota na rozhodnutie predĺžená, nie je porušením zákona. Zároveň bolo potvrdené, že lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach boli nadriadeným orgánom predĺžené.

Ďalšie podanie sťažovateľa z 22. mája 2007, v ktorom namietal porušenie povinnosti správcu dane rozhodnúť v 24 začatých konaniach, mu bolo vrátené z dôvodu, že sťažnosť podal súdny exekútor, ktorého treba považovať za orgán verejnej správy.

Z prípisu daňového riaditeľstva sp. zn. I/132/5172-41745/07/Fabi zo 14. júna 2007 sa sťažovateľ po prvýkrát dozvedel, že vo všetkých podaniach bola lehota predĺžená ešte 15. marca 2007, avšak napriek tomu v začatých konaniach dodnes nebola lehota splnená.

Rozhodnutím daňového riaditeľstva sp. zn. VI/230/64/697/2007 z 28. februára 2007 bola delegovaná miestna príslušnosť sťažovateľa z Daňového úradu K. na Daňový úrad K.

Dňa 7. augusta 2007 podal sťažovateľ žalobu o začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy krajskému súdu. Uznesením krajského súdu sp. zn. 6 S 86/2007 z 28. augusta 2008 bola žaloba zamietnutá. Sťažovateľ považuje toto uznesenie za porušenie označeného základného práva. Je to tak preto, že správca dane je v začatom daňovom konaní nečinný a odmieta vydať rozhodnutie. Sťažovateľ vyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, no napriek tomu sa nedomohol nápravy. Postup správcu dane svedčí o jeho snahe vyhnúť sa povinnosti rozhodnúť v začatých

daňových konaniach. Sťažovateľ považuje za nesporné, že konanie začalo dňom, keď jeho podania boli doručené správcovi dane, pričom ustanovenie § 20 zákona o správe daní nepripúšťa možnosť, aby bolo konanie ukončené oznámením. Napokon ani správca dane pôvodne nespochybňoval svoju povinnosť rozhodnúť o podaniach sťažovateľa, keďže požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie. Nemožno súhlasiť s názorom vysloveným v uznesení krajského súdu, podľa ktorého začatie konania v zmysle § 20 ods. 1 zákona o správe daní je podmienené kvalifikovaným podnetom schopným vyvolať účinky začatia daňového konania, pričom nie každé podanie daňového subjektu je spôsobilé na začatie daňového konania. Tento záver krajského súdu je v rozpore s ustanovením § 20 zákona o správe daní, podľa ktorého je konanie začaté dňom, keď sa podanie daňového subjektu doručilo orgánu príslušnému konať vo veci.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 86/2007 zo dňa 28. 8. 2008 a postupom Daňového úradu K. porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 86/2007 zo dňa 28. 8. 2008 a vec niti vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach aj Daňovému úradu K. pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Daňový úrad K. a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého správca dane nereagoval náležitým spôsobom na sťažovateľove podania, keďže o nich riadne nerozhodol, ale tieto podania „vybavil púhym oznámením“. Vzhľadom na túto skutočnosť podal sťažovateľ návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku krajskému súdu, ktorý však návrh zamietol, keďže postup správcu dane považoval za správny.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom daňového úradu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou napáda v petite sťažnosti aj postup Daňového úradu K. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z textu čl. 127 ods. 1 ústavy, však ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup daňového úradu.

System ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu

len subsidiárne. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti napadnutého postupu, resp. nečinnosti tohto daňového úradu teda v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 S 86/2007 z 28. augusta 2008, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácie ustanovení § 20, § 30a zákona o správe daní a tiež v tom, že o návrhu sťažovateľa z 20. decembra 2006 nerozhodoval formou rozhodnutia v zmysle § 30 citovaného zákona, ale na jeho podanie reagoval iba oznámením sp. zn. 709/320/8584/2007 z 13. marca 2007. Túto časť sťažnosti ústavný súd považuje za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd v rámci svojej judikatúry už opakovane vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím č. k. 6 S 86/2007-81 z 28. augusta 2008 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Po oboznámení sa s jeho obsahom ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol sťažovateľov návrh, náležite odôvodnil. Vyplýva to aj z nasledujúcej časti jeho odôvodnenia:

«Podaním z 18. 12. 2006 doručeným Daňovému úradu K. dňa 21. 12. 2006 označeným ako „návrh na začatie konania o nesplnenie procesných podmienok nezákonného ukončenia daňových kontrol za zdaňovacie obdobie december 2000, február až december 2001, január 2002, z dôvodu nerešpektovania ustanovenia § 15 ods. 10 až 13

zákona č. 511/1992 Zb. “ sa navrhovateľ domáhal, aby Daňový úrad K. ako správca dane rozhodol podľa § 20 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o otázke, či boli alebo neboli splnené procesné podmienky ukončenia daňových kontrol podľa ustanovenia § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. Poukázal v ňom na skutočnosť, že správca dane nerešpektoval procesné účinky začatého konania (daňových kontrol za zdaňovacie obdobie december 2000, február - december 2001, január 2002), pretože pokračoval v daňových kontrolách aj po uplynutí oprávnenia ukončiť daňové kontroly v zákonnej lehote 12 mesiacov ustanovenej v § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. a v súvislosti s daňovými kontrolami týkajúcimi sa označeného obdobia sa dopustil aj ďalších procesných pochybení, ktoré navrhovateľ konkretizoval v predmetnom podaní.

Daňový úrad K. ako vtedajší správca dane oznámil navrhovateľovi listom z 13. 3. 2007 v súvislosti s jeho podaním z 18. 12. 2006, že dôvody na začatie konania uvedené v návrhu navrhovateľa boli preverované na základe jeho sťažnosti Daňovým riaditeľstvom SR B., odborom vnútornej kontroly, oddelením petícií a sťažností, boli súčasťou procesu, ktorý predchádzal vyrubovaciemu konaniu a tento je v súčasnej dobe predmetom odvolacieho konania, a preto o zákonnosti postupu správcu dane rozhodne odvolací orgán v osobitnom konaní.

Z obsahu súdneho spisu vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 7 S/76/2007 súd zistil, že na výzvu súdu odporca listom z 3. 4. 2008 oznámil, že ku dňu oznámenia vo vzťahu k navrhovateľovi už neprebiehajú daňové kontroly, ani vyrubovacie konania vo veci dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia do 31. 12. 2001.

Súd ďalej v konaní zistil, že na Krajskom súde v Košiciach sa pod sp. zn. 7 S/106/2007 až 7 S/111/2007 a 6 S/126/2007 až 6 S/132/2007 vedú súdne konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, v ktorých sa rozhoduje o daňových povinnostiach navrhovateľa ako platiteľa dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia do 31. 12. 2001. Na základe výzvy súdu zo 7. 8. 2008 danej odporcovi v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6 S/86/2007 odporca ako správca dane oznámil súdu, že vyrubovacie konanie na zdaňovacie obdobie január 2002 vo veci dane z pridanej hodnoty týkajúce sa navrhovateľa ako daňového subjektu bolo právoplatne ukončené rozhodnutím odvolacieho orgánu

č. 1/223/12657-77383/2007/992517-r zo dňa 12. 10. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. 11. 2007.

Podľa § 250t ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov konanie je začaté dňom, keď sa podanie daňového subjektu doručilo orgánu príslušného konať vo veci alebo dňom, keď daňový subjekt na výzvu tohto príslušného orgánu doručil doplnené podanie. Ak sa konanie začína z podnetu orgánu príslušného konať vo veci, konanie sa začína dňom, keď tento orgán vykonal voči daňovému subjektu alebo inej osobe, voči ktorej je podľa zákona oprávnený konať, prvý úkon v konaní.

V konaní podľa § 250t O. s. p. je potrebné predovšetkým skúmať prípustnosť návrhu v zmysle § 250t ods. 1, druhá veta O. s. p., t. j. či navrhovateľ vyčerpal prostriedky proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorých použitie umožňuje navrhovateľovi osobitný predpis. Navrhovateľ túto procesnú podmienku začatia konania o nečinnosť orgánu verejnej správy splnil podaním sťažnosti, ktorú odporca vybavil ako neopodstatnenú.

Za nečinnosť v zmysle § 250t ods. 1 O. s. p. je potrebné považovať pasivitu orgánov verejnej správy, t. j. stav, keď orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný. Navrhovateľ podaním zo dňa 18. 12. 2006 sa domáhal u správcu dane rozhodnutia „o otázke, či boli splnené alebo neboli splnené procesné podmienky ukončenia daňových kontrol podľa ustanovenia § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb.“ za hore uvedené zdaňovacie obdobia.

Začatie daňového konania v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov je podmienené kvalifikovaným podnetom, ktorý je schopný vyvolať účinky začatia daňového konania. Takýmto podnetom je buď príslušná forma iniciatívy fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. daňové priznanie) alebo formalizovaná iniciatíva samotného správcu dane. Nie každé podanie daňového subjektu je však spôsobilé vyvolať začatie daňového konania.

Z obsahu podania navrhovateľa z 18. 12. 2006, ktoré malo podľa názoru navrhovateľa vyvolať konanie podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ukončené rozhodnutím vo veci, vyplýva, že sa ním domáha vydania rozhodnutia o nesplnení procesných podmienok daňových kontrol za zdaňovacie obdobia december 2000 až január 2002, a to vo vzťahu k všetkým konaniam týkajúcim sa uvedených zdaňovacích období, ktoré podľa zistení súdu napokon vyústili do jednotlivých rozhodnutí o daňových povinnostiach navrhovateľa za uvedené zdaňovacie obdobia. V konkrétnych daňových konaniach vzťahujúcich sa na navrhovateľom označené zdaňovacie obdobia boli riešené správcom dane aj námietky navrhovateľa ako daňového subjektu, či už hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, pričom rozhodnutia správcu dane a Daňového riaditeľstva SR, ktorými boli tieto konania ukončené sú predmetom súdneho prieskumu. Tieto skutočnosti nepochybne vyplývajú z obsahu spisov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S/106/2007 až 7 S/111/2007 a 6 S 126/2007 až 6 S/132/2207.

Súd dospel k záveru, že za tejto situácie nie je daná zákonná povinnosť odporcu rozhodnúť o podaní navrhovateľa zo dňa 18. 12. 2006 v samostatnom daňovom konaní. Odporca preto nebol nečinný, ak o podaní navrhovateľa z 18. 12. 2006 nerozhodol formou rozhodnutia podľa § 30 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ale na podanie navrhovateľa reagoval iba oznámením zo dňa 13. 3. 2007 č. 709/320/9856/2007.

Z uvedených dôvodov súd podľa § 250t ods. 3 O. s. p. návrh ako nedôvodný zamietol.»

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho návrhu zo 7. augusta 2007) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd viackrát uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie

(m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2009